rende alle Kirkesamfund bleven anmodet om at undersøge, hvorledes den i Grunden leder sine Sager derhjemme. Samtidig med at denne Opfordring fremkommer, er det en stadig voksende Overbevisning blandt troende Mennesker, at den Holdning Kirken har indtaget overfor Nutidens mest storslaaede Bevægelse, Kvindebevægelsen, er en virkelig Anstødssten, der ligger som en Hindring for Verdens Evangelisation.

Jeg henviser til den Maade, hvorpaa Kirken officielt fuldstændig har ignoreret og gennem sine enkelte Repræsentanter ofte bittert bekæmpet hvert eneste nyt Udslag af Kvindebevægelsen: f. Eks. naar Kvinder i tidligere Tid ønskede bedre Uddannelse, eller en Doktorgrad, eller nu, da de ønsker at tjene deres Køn som Dommere eller ved at tage Del i Lovgivningen.

Det er saa meget besynderligere, at det virkelig er saaledes, som en af Kirkens Hovedbebrejdelse mod de ikke kristne Religioner er den lave Stilling i Samfundet, de giver deres Kvinder. Det er desværre en uomstødelig Kendsgerning, at Navnet paa den, der maaske er den største Forkæmper for Kvindesagen gennem Aarhundreder, ikke er Navnet paa en af Kirkens store, fremragende Mænd, men — *John Stuart Mill.*

Nogle regner naturligvis dette at sammenstille det, der beskæftiger sig med det menneskelige Samfunds Vel under et (det man kalder Politik), og det, der beskæftiger sig med Menneskeslægtens Vel enkeltvis (et fremtrædende Træk i det, de kalder Kristendom) som en ganske frygtelig og urimelig Ting.

Disse gode Folk kunde jeg imidlertid have Lyst til at minde om, at det gamle Testamente myldrer med Indlæg for Retfærdighed i det borgerlige Samfund, og tillige, at det er Missionærerne i Kina, der har gjort allermest for Udryddelsen af Opiumslasten, og at det var Missionærerne i Afrika, der først tog til Orde mod Mishandlingen af de Indfødte i Kongostaten. Og begge disse Spørgsmaal vedkom Lovgivningen, Politiken og det internationale Forhold mellem Staten".

Forf. bringer derefter et Uddrag af det Budskab, Edinburgh Konferencen udsendte til Hjemlandenes Kirkesamfund, hvori Øjeblikkets Alvor paapeges: Aabningen af de længe lukkede Lande og de store aandelige, sociale og politiske Bevægelser derude. De næste ti Aar vil sandsynligvis bringe et Vendepunkt i Menneskeslægtens Historie og en Krise i Menneskenes aandelige Udvikling. Hvis disse betydningsfulde Aar ikke bliver benyttede, vil der gaa noget i Stykker og bliver noget spildt, som mange Aar ikke atter vil kunne oprette.

Det er ikke alene den enkelte Kristen eller det enkelte Kirkesamfund, der bør besjæles af en ny Aand, men det er en paatrængende Nødvendighed, at Folkelivet og den nationale Indflydelse som et Hele maa blive kristnet, saaledes at det hele Pres, den hele Indflydelse som Vesten maa øve paa Østen, de stærkere Racer paa de svagere, maa stadfæste i Stedet for at svække det Budskab, Missionæren bringer.

Gud forlanger af os alle en helt ny Slags Sind, varmere, kraftigere og mere selvopofrende end hidtil.

Forf. begynder derefter at undersøge,